

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

**Pasarét, 2011. augusztus 14.
(vasárnap)**

Földvári Tibor

ÉS IMÁDÁ ÓT

Lekció: Jn 9,1-7

Amikor Jézus továbbment, meglátott egy születése óta vak embert. Tanítványai megkérdezték tőle: „Mester, ki vétkezett: ez vagy a szülei, hogy vakon született?” Jézus így válaszolt: „Nem ő vétkezett, nem is a szülei, hanem azért van ez így, hogy nyilvánvalóvá legyenek rajta Isten cselekedetei. Nekünk – amíg nappal van – annak a cselekedeteit kell végeznünk, aki elküldött engem. Mert eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat. Amíg a világban vagyok, a világ világossága vagyok.” Ezt mondta, és a földre köpött, sarat csinált a nyállal, és rákenete a sarat a vakon született ember szeméire, majd így szólt hozzá: „Menj el, mosakodj meg a Siloám-tavában” – ami azt jelenti: küldött. Az pedig elment, megmosakodott, és már látott, amikor visszatért.

Alapige: Jn 9,35-41

Meghallotta Jézus, hogy kiközösítették, és amikor találkozott vele, megkérdezte tőle: „Hiszel te az Emberfiában?” Ő így válaszolt: „Ki az, Uram, hogy higgyek benne?” Jézus így felelt neki: „Látod őt, és aki veled beszél, ő az.” Erre az ember így szólt: „Hiszek, Uram.” És leborulva imádta őt. Jézus pedig ezt mondta: „Én ítéletre jöttem e világra, hogy akik nem látnak, lássanak, és akik látnak, vakká legyenek.” Meghallották ezt azok a farizeusok, akik a közelében voltak, és ezt kérdezték tőle: „Talán mi is vakok vagyunk?” Jézus ezt mondta nekik: „Ha vakok volnátok, nem lenne bűnötök, mivel azonban most azt mondjátok: látunk, megmarad a bűnötök.”

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk magasztalunk azért téged, hogy te ma is Jézus Krisztus által testileg és lelkileg is gyógyítasz, ha szükséges. Azért jöttünk a gyülekezet közösségébe, hogy imádjunk téged, egy nagy közösségként szeretnénk ezért az igédet is úgy hallgatni, hogy téged ismerjünk meg jobban. Lehet, hogy a szívünk tele van fájdalommal, keserúséggel, bűnbánattal is talán, de add, hogy láthassunk téged szabadító, bűnbocsátó Istennek és merjük elfogadni azt, merjünk a kegyelemből élni és hadd tudjunk felszabadulni Urunk minden terhétől, ami gátolná rád figyelésünket. Segíts Urunk abban nekünk, hogy hadd

lehessünk boldog hívő nép, akik merünk bízni benned. Ha hazamegyünk és otthon is várnak ránk a nehézségek, a próbák, hadd tudjunk ott is téged dicsőítő életet élni majd. Urunk, egyedül Lelked tudja ezt elvégezni. Mi arra kérünk, munkáljad bennünk az engedelmességet Lelked által. Köszönjük, hogy Jézus Krisztusban láthatunk téged mennyei Atyának, megtartó Úrnak. Az ő nevében kérjük, hallgasd meg most imádságunkat is.

Ámen.

Igehirdetés

Egyik igehirdetésben egy idős lelkipásztortól hallottam, hogy a bárány rövidlátó és ezért fontos, hogy a nyájban legyen, mert a nyáj mindig közel van a pásztorhoz – emlékszünk az ószövetségi pásztor megy a nyáj előtt – és ha nem is látják, hallhatják a hangját. Az Úr Jézus, mint a Jó pásztor hallatja a hangját, ez az ő igéje, számunkra az ő Szentlelke és igéje által van jelen. Nekünk is életfontosságú, ha fizikailag nem is látjuk őt, de mégis tudjuk magunkat mindig a pásztor közelében. A történet miatt hadd mondjam így, a lelki látás, amire a testileg is vak, de már meggyógyított vak ember a végén eljutott, felismerte Jézusban a Messiást, az Isten Fiát illetve az Emberfiát – mindkét név az ő isteni voltára utal – és lelkileg is látóvá vált. Jézus erről beszélt a történet végén.

Számunkra létfontosságú, hogy lelkileg látjuk-e Jézust, azaz, merünk-e hinni, merünk-e bízni benne. Ha igen, ez hogyan látszódik meg a Jézust imádó életben életvitellel. Az igehirdetésben erről a két gondolatról lesz szó. Hogyan ismertette meg magát Jézus ezzel a meggyógyult emberrel, hogy lelki látása is lehessen, felismerve őt. S mit jelentett, hogy ő úgy hitt, hogy az első dolga azonnal az volt, hogy imádta Jézust.

Ez a történet is, mint ahogyan valamennyi történet János evangéliumában, része annak a fontos igazságnak, hogy mi is, mai igehallgatók, tanítványok tudjunk és merjünk hinni Jézusban. Így szól az evangélium végén: „Sok mást jelt is mívelt Jézus a tanítványai előtt, amelyek nincsenek megírva ebben a könyvben, ezek pedig azért irattak meg, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Istennek Fia és ezt hívén életetek legyen az ő nevében.” Tehát a hangsúly az Úr Jézus személyén van, kicsoda ő. A vak is nem csupán Jézus gondoskodását, gyógyító halalmát ismerte meg, hanem ennél sokkal fontosabb volt számára, hogy megismerte őt személyesen.

Ez a hit. Személyes szeretetkapcsolat Jézussal, belé vetett bizalom minden körülmények között. Amikor életében először megismeri Jézust az ember, ezt szoktuk a megtérésnek nevezni, akik pedig már évtizedek óta járnak a hitben, az Úr szolgálatában is talán, ők is napról, napra hit által élhetik ezt meg. Ha nem tudunk bízni, akár lelki vakká lehetünk újra, azaz nem látjuk az Urat, és ez kihat az életünkre, a körülményeinkre. Ha pedig minden körülmény között merünk Jézusban bízni, akkor nem tud minket semmi sem befolyásolni abban, hogy lássuk az Urat annak, aki.

Ez az ember, kiderül az egész történetből Jézust már akkor is védte, őszintén beszélt róla, szenvedett is érte, amikor még nem is ismerte őt igazán. A ki-

közösítés azt jelentette, hogy nem mehetett templomba, a zsinagógába, nem lehetett Izrael népe közösségében. Tehát, tulajdonképpen ezzel kizárták az élő Istennel való kapcsolatból is. Mindezt már akkor át kellett élnie, amikor még nem is ismerhette meg Jézust. Hiszen, amikor Jézustól megkérdezte, hogy „Ki az, Uram, hogy higgyek benne”, mást jelentett a szájából, mint amikor már felismeri Jézust és azt mondja: „Hiszek, Uram”.

Miért történt mindez? Mert az Úr Jézus jött és megismertette magát vele. Az egész történet Jézus cselekvésével indul, azért gyógyulhat meg ez a vak ember, mert meglátta őt Jézus. A látás testi, lelki értelemben sokszor szerepel a történetben, de itt Jézus látásáról van szó. Most azt olvastuk – a Károli-féle fordításban még kifejezőbb – „Meghallá Jézus, hogy kiveték azt és találkozáván vele, monda neki: Hiszel-é az Isten Fiában”.

A „találkozáván vele” azt jelenti, hogy nem ez a hangsúlyos, hanem Jézus kérdése és mégis döntő, mert az ősi szó arra utal, hogy valakit megtalálni, rátalálni, tudatosan, nem véletlenül. Azért ment oda, hogy találkozzon vele, hogy rátaláljon, hogy megismerhesse, hogy kicsoda ő. Ez a meggyógyult valaki Jézust először egy embernek nevezte, azután prófétának, majd a kiközösítés előtt azt mondta, hogy mindenképpen Istentől küldött kell, hogy legyen, ezért tudta őt meggyógyítani és a Jézussal való beszélgetés során oda jut el, hogy ez a Jézus nemcsak Istentől küldött, hanem maga az Isten. A Messiás, vagy Isten Fia vagy Emberfia kifejezések mind arra utalnak, hogy ő nem csupán ember, hanem ő maga Isten, az Isten küldöttje, az Egyszülött Fiú. Neki óriási kiváltságban lehetett része, hiszen Jézus a testi valóságában állt előtte és megkérdezte tőle, hogy „hiszel-e”. Ne feledjük el, hogy Jézussal sokan találkoztak testi mivoltában, és mégsem hittek benne.

Talán mi is örülnénk annak, ha Jézus maga odaállna mindannyiunk elé külön, külön és megkérdezné, hogy hiszel-e. Vagy azt mondanánk, hogy sajnos még nem, vagy azt, hogy igen, Uram én hiszek évek, évtizedek óta. De az Írásból tudjuk, hogy Jézus ma is valóságosan odaáll elénk mindég, amikor a Bibliát kinyitjuk, olvassuk, gondolkodunk róla, hallgatjuk a szavát igehirdetésben. Hiszen Szentlelke és igéje által ha láthatatlanul is, de ugyanolyan valóságosan, ott van az Úr jelenléte az életünkben. Ez az ő része, a mi részünk pedig mint a meggyógyult vaknál is: „Hiszek Uram.” Nem olyan egyszerű kimondani. Ez az ember is csak ennyit mondott, de aztán a folytatásból látszik, hogy nagyon komolyan gondolta ezt, az egész élete megváltozott.

Most Jézus tőled és tőlem kérdezi: Hiszel-e. Akkor is ha még nem hiszünk, soha nem hittünk benne, templomba is jövünk, de mindig akarjuk azt tenni, amit ő mond, ami a hit lenne. Akkor is kérdezi, hogy hiszel-e. Ha pedig már évek óta hiszünk, akkor a „hiszel-e te az Isten Fiában” arra kérdez rá, hogy milyen a hitünk, erőtlen, gyenge, vagy erős? Merjük-e őt látni mindig elsősorban és nem csupán azokra a dolgokra tekintünk, amit tesz, vagy nem tesz. Akkor könnyű hinni, amikor minden jó és akkor pedig nem tudsz hinni, amikor dolgokra, ígéretekre kell várni, vagy nehezebb helyzetben vagy? Az „és imádá őt” kifejezés szeretné majd tisztázni, hogy mit értesz az alatt, hogy „én hiszek Uram” és kész

vagyok őt imádni. Itt a hangsúly most azon van, hogy az üzenetben Jézus odaáll elénk és tőlünk is kérdezi, hogy hiszel-e és valamit válaszolhatunk neki.

Csak a bűnös ember tud hinni. Ha azt mondjuk, hogy „én hiszek”, akkor ezzel azt is elismerjük, hogy bűnös ember vagyok és az is kegyelem, ha hihetek. A történet végén szereplő farizeusok azért kérdeznak rá, mert ők nem hittek. Jézus ezért mondta: ha vakok volnátok, akkor nem volna bűnötök, de azt mondjátok látunk, ezért megmarad a bűnötök. Azaz, ha elismernétek, hogy szükségetek van a gyógyulásra, lelkire is, a kegyelemre, akkor a bűnötöktől megszabadulnátok. Magamon én is azt veszem észre, hogyha nem tudok hinni, annak mindig az az oka, hogy valami vétek van az életemben, engedetlenség, megrekedek a hitben, nem élem meg a hitet. Aki pedig soha sem akart hinni Jézusban, közülünk is, azért nem, mert valami mindig fontosabb Jézusnál. Amikor pedig felismerjük az Úr Jézusban, hogy ki ő valójában – megváltó, szabadító, az én megváltóm, az én megtartóm –, akkor a legelső válasz mindig az, hogy Uram, én hiszek.

Miben látszódott meg a meggyógyult vaknak a hite? Mivel felismerte Jézust megismerte őt, ezért az első dolga az volt, hogy leborult előtte és imáda. Jézus szavaiból az derül ki, hogy beszélget vele. Az egyik kifejezés, amit az új fordítású Bibliában így olvastam – látod is őt –, helyesebben így fordítható: láttad is őt. Ez az ember testileg korábban nem láthatta Jézust, hiszen akkor lett látó testileg, amikor megmosakodott a Siloám-tavában. Utána nem találkozott Jézussal, testileg nem láthatta. Ez önmagában furcsa a történetben, hogy Jézus azt mondta neki, hogy láttad is őt, hiszen testileg nem látta. Ez arra utalhat, hogy a vak számára is elsősorban a lelki látáson van a hangsúly, láthatta fizikailag is Jézust, de lelkileg még inkább kellett látni, azaz megismernie őt, felismernie és majd hinni benne. Ez azért lehetett, mert személyesen vele volt és beszélt hozzá.

A földi életünk során mi is sok mindent tapasztaltunk Jézussal kapcsolatban, amikor csodákat tett, amikor segített. Ez is egyfajta átélése az Úr Jézus személyének, de ez még nem feltétlenül azt jelenti, hogy hiszek benne. Ez még csak a gondviselő Istenben való bizalom lehet legfeljebb. De amikor megismertem őt, akkor már tudtam, hogy ki ő és visszamenőleg eszembe jutott, hogy már korábban is ő volt az, aki sok mindent tett velem.

Tamás nem látta Jézust, nem hitt benne a feltámadáskor, de amikor megjelent neki Jézus, akkor már tudott hinni benne. Jézus azt mondta neki, hogy mivel láttál engem, hittél, boldogok, akik nem látnak és hisznek. Tehát ez a vak ember és Jézus tanítványai is igazából azért tudtak hinni, mert mindig felismerték Jézusban azt, ami igazából láthatatlan volt, akkor és ott is, hogy ő kicsoda valójában.

Ezért történik a folytatásban, amikor a vak felismeri Jézust, imádja őt. Amikor Istenként ismeri föl, a bűnös ember nem tehet mást, csakis imádkozhat Jézust.

Mit jelent az imádás? Más szavakat a magyar nyelvben így szoktunk használni, hogy hódolat, dicsőítés, magasztalás, mindenképpen annak a személy-

nek szól, aki hatalmas, aki Isten. Általában ez a cselekvés együtt járhat azzal, hogy valaki térdre esik az uralkodó előtt, térdre esik Isten előtt a szó szoros értelmében is. Amikor végül megszólal, elmondja Istenről, hogy kicsoda ő, az ő személyének a tulajdonságait kezdi sorolni. Imádságnak is mondhatnánk ezt, de az imádság lehetetés, könyörgés – fájdalmasabb kérés esetén –, lehet bűnbánat is. Az imádság tartalma lehet hálaadás, mindazokért, amiket Istentől kapunk. Amikor az imádságban az imáadásról van szó, akkor csakis az Úr személye, tulajdonságai a döntők, hogy kicsoda ő. Ezt nem abból mérjük le elsősorban, hogy mit tett értünk, hanem, hogy kinek jelentette ki magát az igében.

Ha valaki imádni akarja Istent imádságban, akkor nem tehet mást, mint hogy a Szentírásból megismert tulajdonságait, jellemzőit kezdi sorolni. Az imádságot tehát ekkor áthatja a Szentírás kijelentése. Természetesen, amikor valami ajándékot kapunk és boldogok és hálásak vagyunk, azt megköszönjük. Ez is fontos, de ekkor is azon kell legyen a hangsúly az imáadásban, hogy ki adta azt, tehát nem az ajándékon, hanem az ajándékozón. Megköszönjük hálás szívvel, de közben azt soroljuk, hogy ki vagy te, aki mindezt adtad.

Ez a vakember meggyógyult testileg, nagyon hálás lehetett Jézusnak, de még mindig nem ismerte őt. Amikor viszont megismerte, mondta, hiszek Uram és imádja Jézust. Azaz testi módon, testtartásával és szavaival is kifejezi, hogy kinek tartja Jézust.

Hadd kérdezzem meg ilyen egyszerűen, az imádságaid mivel vannak tele? Lehet, hogy kéréssel, könyörgéssel, bűnbánattal, hálaadással, de vajon benne van-e az Úr imádása, ez van túlsúlyban? Nekem nem sokszor sikerült ez, ezért ez az ige nagyon bátorító volt és erősítő, bárcsak ezzel tudnám én is kezdeni mindig az imádságaimat. Amikor a gyülekezet közösségében énekelünk, vagy a lelkipásztor imádságát figyeljük és mondjuk magunkban utána – a lelkipásztor a gyülekezet nevében imádkozik –, akkor itt is az imáadásban van a hangsúly.

Templomba jövetelünkkel a hangsúly főleg azon szokott lenni, hogy igét hallgassunk, de olyan jó lenne, ha nem ezért jönnénk elsőrendűen templomba. Miért jövünk elsőrendűen ide? Istentiszteletre, hogy tiszteljük, imádjuk az Istent. Az ő igéje is fontos, hiszen ezen keresztül tudhatjuk meg, hogy ő kicsoda – ez szerinte is fontos – de ennél még fontosabb, hogy elmondjuk, hogy ő kicsoda. Lehet, hogy amikor hallgatjuk az igét, azért gyógyul a lelkünk, azért élünk át sok mindent, békességet, vigasztalást, örömet, mert miközben megismerjük őt, kicsoda ő valójában, akkor már magunkra is másképpen tudunk tekinteni. A Pásztor hangját hallja a bárány, ezért egészen más az élete, mert tudja, hogy van pásztor. Amikor Isten segítségét, szabadítását, gondoskodását éljük át, talán testileg és lelkileg egyaránt, az ő csodáit átélve, a hangsúly akkor is azon van, aki a csodát tette. Nem is annak örülünk igazán, ami történt, hanem aki tette.

Gondoljunk arra, amikor mi is megismertük az Úr Jézust. Hatalmas kincs, amikor bűnbocsánatot kapunk, felismerjük benne, aki helyettünk halt meg a kereszten és él és uralkodik, de a legnagyobb öröm az, hogy ő vállalja a velem való közösséget. A keresztség sákramentuma azt jelenti, hogy közösséget vállal velem a Mindenható Isten. Aki Jézus szabadító csodái után imádja őt, nem

csodálkozik azon, ami történt, hanem csodálattal hódol annak, aki által megtörténtek a kisebb, vagy nagyobb szabadítások. Lehet, hogy éppen térdre esve hódolattal.

Kálvin Jánosról írják, hogy ő majdnem mindig térdelve imádkozott és az imádságai tele voltak hódolattal és imádatl. Neki nagyon nehéz élete volt, sok örömben is volt része Genfben, de el kellett temetnie a gyermekét, majd a feleségét. A munkatársai, szolgatársai, a genfi tanács nagyon sokszor támadta őt, a gyülekezet gondja nem volt egyszerű számára, de ő akkor is imádságaiban mindig Istenével volt tele. Előfordult, hogy sírva, de imádtta Istenét.

Mi a helyzet akkor, amikor nem a jó, hanem nehéz dolgok történnek azal, aki ismeri Istent. Viszonylag könnyű akkor imádni, hálaadással hódolattal az Urat, amikor valóban nagy csodákat élünk át, akár az élet apró dolgaiban is, de mi történik akkor, amikor bajok vannak és azok egymás után jönnek.

Most olvassuk a Bibliában Jób történetét, ezért mindenképpen újra órá szeretnék utalni. Jób először imádtta Istent. Nemcsak akkor, amikor már ismét minden helyreállt, visszakapta kétszeresen mindenét, gyermekei is születtek újra, hanem abban az órában is, amikor kiderült számára, hogy mindenét és mindenkiét elveszítette. Amikor meghallotta a tragédiát, fölkel a helyéről, megszaggatta köntösét, leberetvált a fejét, azaz, gyászát fejezi ki, azt a hihetetlen tragédiát, amiben része van. Azonban a hitét, Istennel való kapcsolatát legelőször az jellemzi, hogy a „földre esék és leborula”. Fölkelt, hogy az ókori szokás szerint kifejezze a gyász fájdalmát, az Istennel való kapcsolatát viszont úgy éli meg, hogy térdeire esik és leborul, úgy is lehetne mondani, hogy imádtta Istent. A testtartásával is kifejezte, hogy az Urat imádj.

Amikor ezután megszólalt, ezt mondja: „Mezítelen jöttem ki az én anyám méhéből és mezítelen térek oda vissza”. Ezzel kifejezi, hogy ebben a helyzetben is ki ő, a bűneset utáni világban született nem vihet magával semmit, ha meghal senkije sem maradhat, csak az Úr. Jóbnak is volt azonban a feltámasztásba vetett bizalma. Ha mi meghalunk mi sem vihetünk magunkkal semmit és senkit. Meghalásunkkor csak az Úr marad. Jób ezt mondja ki, ő nem halt meg, viszont nem maradt semmije és senkije, de az Úr akkor is marad vele.

A tragédia, a baj szörnyű helyzetében, amikor maximálisan átérzi, hogy milyen szörnyűség történt vele, a hívő ember is szenved, tud sírni, de Isten imádat ez sem befolyásolhatja. A legnagyobb nehézség közepette is az első az, hogy kicsoda az Úr. Majd Jób így folytatja: „Az Úr adta, az Úr vette el, áldott legyen az Úrnak neve.” A 2. részben pedig azt mondja a feleségének, aki nem tudja ebben a helyzetben Istent imádni és Jóbnak azt tanácsolja, hogy „átkozd meg az Istent és halj meg”, Jób azt feleli: „Ha már a jót elvettük Istentől, a rosszat nem vennénk el.” Azaz, ha mi az Úrban bízunk és őt imádtuk, házaspárként is, és tele volt a szívünk az Úrral a jó dolgok idején, amikor rosszak jönnek, akkor szakadjunk el az Úrtól, akkor az Úr ne legyen az Urunk?

Ez a hitélet egyik legnehezebb kérdése, de ha valaki már megtapasztalta a tragikus dolog megtörténtét, és nemcsak a tragédiára nézünk, hanem az Úrra nézünk, akkor látjuk, hogy ő kicsoda és az ő kezéből vesszük a történeteket. Jé-

zus ugyanezt tette. Amikor a Gecsemáné kertben imádkozott, mielőtt a kérését elmondaná, ő is imádja az Atyát szavakkal. Az első mondata az, hogy „Atyám, neked minden lehetséges” és csak ezután mondja, hogyha lehet, múljék el. Megvallja, hogy kicsodának tartja az Atyát: Mindenható. Jób történetéhez kapcsolódóan azért fontos, mert az Úr Jézus számára a rossz, rossz maradt, hiszen őt elhagyta az Isten a kereszten. Ez volt a mi és Jób megváltásának is az ára. Neki nem maradt Istene sem, ez volt az ítélet. Jóbna az Úr megmaradt, ezért imádta az Urat. Az egész története igazolja, hogy még a barátaival való beszélgetésében is azt hangsúlyozza, hogy kicsoda az Úr, mert ez a döntő.

Az ige – „És imádta őt” – a vak életében már szép történet, mert már meggyógyult a betegségéből, testi bajából, lelkileg is helyreállt az élete. De nem lett könnyű élete, hiszen a környezete kiközösítette, neki is csak Jézus maradt, valószínűleg követte Jézust, mint tanítványa. Jób számára napokig, hetekig nem volt semmi és senki, még beteg is lett, de az Isten imádása megmaradt végig.

Istent lehet imádni az engedelmisségben. Református hitvallásunk azt hangsúlyozza, hogy az Istent imádó, őt dicsőítő élet a hétköznapiakban az engedelmisség megélése. Hiszek, ezért engedelmeskedem. Jézus is ezt tette, mint Fiú engedelmes volt mindhaláláig, a keresztfának haláláig. Ő is mindig megkérdezte az Atyát, amikor feladata volt. A Gecsemáné kertben is az volt a döntő kérdése, hogy mi az Atya akarata, még ha ő kér is esetleg valamit.

Az engedelmisségben Ábrahám példája is beszédes, amikor az a kérdés, hogy Istent szereti-e jobban, mint saját gyermekét. Akkor ő is olyan módon Istent imádja, hogy amikor a fia Izsák megkérdezi, hol van az áldozati állat, akkor egyszerűen azt mondja, majd az Isten gondoskodik, fiam. Megvallja Istent annak, aki. A Zsidókhoz írt levélből tudjuk, hogy Ábrahám azt hitte Istentől, hogy majd a halálból fogja feltámasztani a gyermekét. Ábrahám engedelmissége azt igazolja, hogy ő Istent dicsőítő, Istent imádó életet élt és szavaival is ezt mondja el, akkor is, amikor egyáltalán nem mindegy, hogy mit mond. Hiszen a fia megkérdezte és valamit válaszolnia kellett és amit mondott az is az Isten imádását tükrözte.

Ilyen értelemben szeretném hangsúlyozni, hogy a hétköznapi élet egyszerűbb és nagyobb dolgai, eseményei mind részei az Istent dicsőítő életnek. Jézust is a megkísértésénél kenyérral kísértette a kísértő, de ezután jött a nagyon nagy kísértés, egy pillanat alatt megmutatta neki az egész világot és azt mondta, imádj engem és mindez a tied. Jézus is nagyon komolyan veszi azt, hogy az Isten imádása az Írásra épül, a Szentírásban kijelentett Úrra és azt mondja: meg van írva. Még Jézus is így élt, pedig ő Isten volt, de ő is ragaszkodott az Íráshoz, az igéhez.

Amikor az a kérdés, hogy hiszek-e, akkor az a kérdés, ismerem-e az igét, a Bibliát, merek-e bízni benne, követem-e azt az Urat, akivel hit által kapcsolatban lehetek. Az ő igéje és Szentlelke által ma is ugyanúgy jelen van és munkálkodik. Ha nem tudom megtenni, nem tudom őt imádni, vagy nem akarom talán még mindig, nem akarok benne úgy hinni, mint ahogy az igében kijelenti magát, azt is meg lehet tenni, de akkor az Úr az ő bocsánatát, kegyelmét

akarja újra adni, lehet újat kezdeni az Úrral. Jézus is azt kérdezte, mi az Atya akarata, mi kedves neki.

A Zsoltárok könyve 37. részéből idézek legvégül: „Gyönyörködj az Úrban és megadja neked szíved kéréseit!” Ez az Isten imádás egyik legszebb része. Van kérés, vágy, várakozás dolgokra, de az Úrban gyönyörködöm, őt csodálom, ő előtte hódolok és közben várom őt, várom az ő munkáját. „Hagyjad az Úrra a te utadat, bízzál benne, majd ő teljesíti”.

Ez azt jelenti, hogy a bárány követi a pásztort, de amikor nem tudja követni, akkor a pásztor fölveszi a bárányt és az ölében hordozza. Ennyire közel von magához Jézus bennünket, amikor nem tudunk hinni, nem tudjuk őt szolgálni. Annyira közel von, hogy átérezzük az ő jelenlétét, szeretetét és elkezdünk gyönyörködni benne újra.

Kérjük Istentől, hogy segítsen nekünk hinni, mert ehhez is kegyelemre van szükségünk, segítsen nekünk abban, hogy tudjuk őt követni hűséggel, és imádni őt.

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk, dicsőíteni és imádni akarunk téged most a gyülekezet közösségében újra. Ezért jöttünk, természetesen igédet hallgatni is és köszönjük, hogy az igédben is abban erősítesz minket, hogy rád tekintünk. Köszönjük, hogy Jézusban láthatunk téged. Dicsőítünk mindazért, amit elvégeztél ő általa és ő benne. Imádkozunk téged hálaadással azért a sok kincsért, amellyel megajándékoztál. Ha valamelyikünknek most van nehézsége, terhe, tragédiában kell szenvednie, kérünk Urunk, Jóhoz hasonlóan, hadd tudja átélni azt a csodát, hogy rád tekint, a te békességed, isteni szereteted betölti a szívét.

Ezzel a reménységgel szeretnénk imádkozni Urunk gyászoltó testvéreinkért is. A feltámadás élő reménységével áraszd ki rájuk békességedet. Urunk hadd tudjunk rád tekinteni akkor, amikor minden jól megy és sikeresek vagyunk és kérünk, segíts a nehézségek között is bízni benned. Áldunk Atyánk azért, ha kell a Jópásztor fölvesz bennünket. Köszönjük, hogy ennyire közel is vonsz magadhoz Jézus által. Kegyelmedbe ajánljuk beteg testvéreinket, kórházban levőket, hadd éljék át ők jelenlétedet, közelségedet. Kérünk arra Urunk, könyörülj meg népünkön is, annyi átok hangzik el népünk szájáról, bocsásd meg ezt nekünk. Kérünk adj a mi népünknek hozzád térést,. Bárcsak ők is dicsőségedre élhetnének. Hadd legyenek áldássá.

Ámen.